

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BĂNULESCU, DANIEL

N-ai vrea să te trimit în paradis? / Daniel Bănulescu. - Pitești :

Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-3109-1

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

DANIEL BĂNULESCU

N-ai vrea să te trimit în Paradis?

Editura Paralela 45

Cuprins

1. Lumea invizibilă dansează cu lumea vizibilă / 9
2. O nouă sosire a Diavolului la București / 13
  3. Ți-am adus vești din cer / 16
4. Povestea împărăției lui Yahweh, Dumnezeu și Povestea împărăției lui Magog / 20
5. Cea de-a treia dorință a lui Țaca Genel / 31
6. Cel mai bun magazin de cântece lăutărești din Balcani / 38
7. Cât costă un kilogram de carne de mort? / 47
8. În împărăția subterană a cartierului Dristor / 57
  9. Lupta de gherilă în orașul București / 69
    10. Hainele omului invizibil / 90
    11. „Orice om e mai puțin valoros decât pâinea pe care o mănâncă“ / 101

12. Cameriștii președintelui Ceaușescu / 116

13. Cea mai încremenitoare

Grădină Zoologică din lume / 130

13. Cei trei învățători ai omenirii:

Moise, Isus Cristos și Ceaușescu / 140

15. Viața de om și, probabil, de duh

a președintelui Nicolae Ceaușescu / 153

16. Experiența dovedește că, în timpul
pericolelor de moarte, ateismul dispare / 168

17. Cheia trasată după trupul Ierbii Fiarelor / 177

Această carte îi este dedicată lui Yahweh, Dumnezeu.

Capitolul 1

Lumea invizibilă dansează cu lumea vizibilă

Lumea invizibilă dansează strâns îmbrățișată cu lumea vizibilă. Iar mișcările acestor două lumi sunt întrepesute exact cum sunt împletite degetele de la două mâini.

Pe data de 18 aprilie 1988, în timp ce se îndreaptă către Aeroportul Otopeni pentru a prelua un client, doi solzi, ca de ceară, cad de pe ochii taximetristului Țaca Genel și astfel i se permite să vadă tot ceea ce, pentru concitadinii săi, rămâne de nevăzut.

Cartografiată de ochii brusc înprospătați ai lui Genel, strada își schimbă drastic înfățișarea.

Fiecare trecător ce se deplasează pe spinarea de asfalt, capătă acum și cel de-al doilea nivel.

Primul nivel este cel deja cunoscut, și anume înălțimea normală a omului.

Ceea ce este frapant și ceea ce obligă brusc pupilele lui Țaca Genel să se holbeze este că pe umerii aproape ai fiecărui cetățean stă așezat câte un drac, sprijinit cu coatele de creștetul omului și

adoptând aceeași atitudine de parcă ar observa lumea tolănit pe o

În interiorul taxiului său, Țaca Genel străbate cu viteză scăzută și gura căscată strada din dreptul Restaurantului „Carul cu bere“.

Pe terasa acestui restaurant sunt distribuite 14 mese. În jurul meselor benchetuiesc deja 33 de consumatori. Fiecare consumator poartă pe umeri, răsturnat ca într-un soi de canapea, cel puțin câte un drac. De pe străduțele învecinate, scuturându-și încheieturile înțepenite, se ivesc alte și alte plutoane de draci. Ei execută câte un salt și se culcușesc în hamacul uriaș întins deasupra mesenilor. Demonii seamănă cu o colonie de gândaci.

Cu aceeași perplexitate facială, Genel trage în dreapta de volan și taximetristul său se înscrie lin pe Calea Victoriei. Cam la fiecare zece metri, se ițește câte o nouă apariție care îi taie răsufllarea.

Chiar în această clipă depășește un cetățean ce târăște după el o trăsuriică, din care un drac cu o expresie înțeleaptă și înțelegătoare îi face semne ciudat de prietenești lui, taximetristului.

Genel soarbe apoi cu privirile o pereche de diavoli care joacă, cu înfocare, o partidă de table, deasupra șepcii unui bărbat, bărbat care-și retrage cu agilitate capul între umeri, ori de câte ori unul dintre cele două duhuri încarnate azvârle perechea de zaruri în ceea ce se întrezărește a fi o cutie transparentă din lemn.

Taximetristul înaintează câțiva metri în linie cu un alt drac, etalând o pereche de cornițe ca de căprior, care, în timp ce conversează cu domnișoara pe care o parazitează, îi vâă prin urechea dreaptă un sul scris cu proaspetele lui directive, extrăgând apoi sulul, prin urechea stângă, complet albit.

Rare sunt creștetele în care nu sunt împlântate tabere ale acestor bandiți spirituali.

Aproape imposibil de descoperit sunt țestele umane care adăpostesc cea de-a doua categorie de făpturi spirituale încarnate: Îngerii.

Pentru puzderiile de demoni, ei sunt oștirea dușmană.

Numiți și „Luptătorii lui Dumnezeu“, „Vitejii lui Yahweh“, îngerii au drept scop de a înlătura, într-un viitor secret, Împărăția lui Has Satan de pe Pământ și de a întrona, în locul ei, Împărăția lui Dumnezeu.

Îngerii n-au nevoie de recuzită teatrală. Ei s-au lipsit de mult de coarnele, de cozile și de copitele în care dracii obișnuiesc să se fâțâie prin oraș.

Îngerii îmbracă fețe dezamăgitor de comune, de inși cu care ai putea sporovăi în tramvai.

Îngerii, fie ei serafimi, heruvimi sau arhangheli, trăiesc deseori retrași. Par stânjeniți de marea lor putere. Se mișcă neceremonios. Se ocupă cu treburi mărunte, gospodărești, pentru a-și abate atenția de la norul de înjurături, slobozit în direcția lor de către cohortele de diavoli, plasate pe ambele maluri ale Podului Mogoșoaiei și printre care avansează chiar acum, liniștit și impozant, precum o caleașcă imperială, taxiul condus de Țaca Genel.

La o primă percepție, acțiunile demonilor par inofensive, benigne, ștregărești, amintind doar de șarjele unor școlari prost educați, evadați în vacanță.

Dar, răsucindu-și beregata în toate direcțiile, până și Țaca Genel e surprins de felul eficient și distructiv, în care perdelele de draci își dau drumul de la subțiorile burlanelor de scurgere a ploii. Plonjează prin gurile oamenilor. Înaintează prin defileurile chiar și celor mai subțiri vase de sânge.

Și otrăvesc chiar și cele mai mărunte celule și gânduri, cu impulsuri convulsive de batjocură, de înșelătorie, de neputință și de asasinat.

Lumea e murdară de Iad.

Hoinărind pe Calea Victoriei, descoperi că nu există Iad după moarte, ci există doar Iadul care ne spală picioarele, cu valurile lui putrede, chiar acum.

Țaca Genel străbate intersecția formată de Calea Victoriei și de bulevardul „6 Martie“.

În următorii 200 de metri, absolut toți semenii pe care îi întâlnește se aseamănă cu niște copaci, având crengi îndoite, nu însă sub greutatea stolurilor de vrăbii, ci sub apăsarea cirezilor de draci.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, la ora 12 și 15 minute, răzbătând până în coasta Aeroportului Internațional Otopeni, mustăciosului taximetrist i-au fost deja revelate trei dintre secretele Războiului Spiritual, care se desfășoară în prezent pe Pământ.

Iată formulate aceste trei secrete:

1. Fiecare om trăiește prins într-o sferă densă alcătuită din duhuri.
2. Cele două tabere de duhuri, diavolii și îngerii, se luptă cu ferocitate pentru atașamentul fiecărui om.
3. Pentru spirite, lumea cu adevărat reală e lumea invizibilă. Lumea vizibilă e doar o lume de carton, de păcăleală, în care cei condamnați la ea se mișcă împovărați de saci cu bolovani nevăzuți și poartă pălării caraghioase.

Capitolul 2

O nouă sosire a Diavolului la București

Dacă doresc, duhurile pot vedea toate faptele oricărui om, cu ușurința cu care ar privi niște trâmbe de foc.

Din orice cotlon al Universului, orice duh poate urmări acțiunile oricărui om.

Așa că fie că vorbești, fie că nu vorbești, fie că îngrijești un bolnav, fie că îl ucizi, niciuna dintre acțiunile tale nu scapă nedezvăluită.

Deși pare invers, nicio faptă nu e complet zadarnică.

Fiecare faptură le influențează pe toate celelalte.

Fiecare act conștient al tău se petrece sub privirile întregii comunități de duhuri.

Prin această formă de cunoaștere, faptele oamenilor influențează chiar și acțiunile duhurilor.

E drept că efectele lor sunt superficiale. În apăsătoarea lor majoritate, acțiunile noastre doar amuză, sâcâie sau afectează descurajator de stins făpturile spirituale.

Dar acest fapt e cert: fiecare faptă conștientă a unui om adaugă firimitura ei de rău sau bine la cantitatea totală de rău sau de bine care pulsează în Univers.

Spiritele vin și ele, cu fapta lor proaspătă în spate, și o răstoarnă în cantitatea fremătătoare de bine sau de rău din Lumea Creată.

Dacă în scopurile lor adânci, oamenii și duhurile se aseamănă, în schimb în statornicia sentimentelor lor, ei se deosebesc radical.

Nicio altă faptură nu e mai nestatornică decât omul. Acțiunile lui sunt scurte, contradictorii, iar semnificațiile pe care el le acordă acestor acțiuni se schimbă aproape de la clipă la clipă, amintind de învârtitul unei moriști.

Omul e un amestec soios de rău și de bine.

E un caz disperat.

Ce fel de fiară etică este un om?

Toți oamenii își deapănă viețile, păscând și ucigându-se unii pe alții pe colinele înverzite ale Codului Penal.

Cum să cunoști ceva exact despre o asemenea creatură?

Totuși, analizând, pentru un segment mai îndelungat de timp, viața vreunui om, oricare duh poate descoperi, cu o oarecare aproximație, de cine este acel om atras: de Dumnezeu? Sau de Has Satan?

Mintea și trupul unui om sunt împânzite de mesaje secrete. Spiritele se ajută de aceste informații pentru a-și desăvârși măsurătorile lor farmaceutice, pentru a determina în cine își găsește mai adânc plăcerea un anumit om: în Yahweh, care este numele personal al lui Dumnezeu? Sau în Ho Diabolos?

Așa că duhurile care scrutează azi, miercuri 18 aprilie 1988, exact acum, la ora 12 și 25 de minute, taximetrul cu numărul 3B-4567, parcat chiar la ieșirea din Aeroportul Internațional Otopeni, își încălzesc mințile la focul următoarelor trei adevăruri indiscutabile:

1. Imediat de cum a parcat la trotuarul din zona „Sosirilor aeriene“, Țaca Genel a fost pocnit de un somn năprasnic și este ațipit și în prezent.

2. Nu numai că e atras de el, dar Țaca Genel îl și așteaptă pe Has Satan, pentru a-l transporta oriunde va pofti prin București.

3. Pe fruntea taximetristului e tipărită, în litere eterice, în limba aramaică, următoarea caracterizare a sa: „Odios și simpatic.“

Has Satan apare costumat în trupul unui bărbat înalt de doi metri.

Poartă o pereche de ochelari cu lentilele sfărâmate în câte 100 de fragmente.

Urechile îi sunt transparente.

Părul alb, tuns scurt, contrastează cu frăgezimea pielii de adolescent.

Vântul îi suflă poalele pardesiului, în așa fel încât ele îi dansează în jurul trupului, ca niște flăcări.

Diavolul iese acum prin ușile automate ale aeroportului.

Își încarcă singur cele două valize în portbagajul taximetrului. Și ciocănește cu o monedă de 25 de bani în geamul portierei din dreptul șoferului adormit.

— Hah-hah. Bine te-am regăsit, caca prost... Ai venit să-l necăjești iar, cu taxiul și cu viața ta, pe prietenul tău?!

Genel dechide ochii. Privește fără să-și dea seama că are înaintea chipul rânjit al lui Ho Diabolos, aplecat către el. Cască de două, trei ori gura, dar vreme de șapte secunde lungi nu se aude nimic.

— Arasel!... A venit iar Stăpânul Lumii pe la noi. A căzut iar pe capetele noastre Bucuria Vieții noastre!... Trăiască Șeful Preaiubit, care c-o mână ni-l satură pe stomac și cu cealaltă ni-l mângâie pe intelect!

Capitolul 3

Ți-am adus vești din cer

— Ce mai faci, băi, formă de viață? se interesează binevoitor Nimicitorul.

— Dar tu, măi formă de moarte, ce mai faci?... Iar te-ai reîncarnat pe la noi?

— Ai întâlnit tu ingineri de foraj care să reziste tentației încarnării?!... Acum că te-am regăsit pe tine, cel mai credincios slujitor al meu, bine fac.

Has Satan ocolește jumătate de taximetru, își deschide singur a doua ușă din dreapta și se instalează pe bancheta din spate.

Întocmai ca la vizita din urmă cu 40 de zile, Prietenul Morții își ține coada înfășurată pe sub haine.

Vârful cozii, păros, negru, nervos i se ivește pe lângă gulerul cămășii și îi șade pe umăr ca un șoim.

În pantofi, degetele îi sunt membranoase.

Pe față îi arde, cu flacăra mică, un zâmbet plăcut.

Genel demarează, accelerează și face slalom printre opt automobile, dizolvându-se în fluxul de circulație rutieră al șoselei Ploiești-București.

Căutându-și un loc cât mai confortabil pe banchetă, Has Satan anunță cu o voce pe jumătate zeflemitoare, pe jumătate prietenoasă:

— Sari și bucură-te, Genele. Că ți-am adus vești din cer!

— Ce vești?

— Toți cei din Cerurile Apropiate te imploră să continui să pregătești evadarea din Închisoarea Adâncului a prietenului nostru Gog Al Magog.

— Păi ce, n-a evadat?

— Nu, nici măcar n-a fost încă întemnițat. Dar, după cum știi, prietenul nostru, al tuturor, Gog Al Magog, se așteaptă, din clipă în clipă, să fie aruncat, pentru o mie de ani, în Închisoarea Adâncului.

— Și ce-mi pasă mie?

— Ori din Închisoarea Adâncului nu poți evada decât dacă ți-ai procurat, încă dinaintea întemnițării, cheile false trebuincioase. Dar, pentru a descoperi aceste chei prețioase, trebuie să ai un dar pe care, dintre pământeni, numai tu îl ai.

— Dacă îl am, de ce prietenul tău n-a evadat deja cu cele trei chei, pe care noi doi i le-am trimis în urmă cu 40 de zile?

— Ticăloșii de gardieni au fost înștiințați. Au montat, peste primele trei, alte o sută de încuietori. Și de aceea, orice încercare de fugă în această direcție a devenit cu desăvârșire zadarnică.

— În ce direcție a fost asta?

— Către Sud.

— Și atunci nu ghicesc bine că, la următoarea încercare, prietenul tău ar urma să evadeze prin tavan?

— Când vorbești tu e bucurie în cer, cărniiță dulce.

— Și atunci nu ghicesc și că, spre acoperiș, pușcăria e construită ca o cușcă mică, învelită în trei rânduri de cuști din ce în ce mai mari?

— Unde pupi tu cu mintea, țâșnește înțelepciunea, mustață zburliată.

— Și, în sfârșit, nu ghicesc bine și că exact pentru asta te-ai întors tu acum la București, ca să te ajut să le descoperi pe cele patru chei noi și ca Gog Al Magog să nu putrezească, pentru un mileniu, în Pușcăria Adâncului?

— Întocmai ca un rai însuflețit ai judecat, ochișor scump.

— Arasel, Șeful Incandescent. Dar, de ce nu îndrăznești și tu să ghicești ce vreau eu să-ți cer în schimbul fabricării celor patru chei noi?

— Știi și eu? Doar nu-ți trece prin minte să-ți împlinesc trei dorințe?

— Bineînțeles că nu. Dar, dacă mi-ar fi trecut prin minte, care ar fi fost prima dintre ele?

— Nu cumva vrei să-ți consumi prima dorință doar ca eu să-ți dezvălui taina prietenului meu?

— De ce am mai veni pe lume, dacă nu ne-am distra?

— Riști tu să te izbesc cu istoria Închisorii Adâncului, care e atât de cumplită, de poate o să-ți cadă pielea de pe tine, întocmai ca o pereche de izmene?

— N-aș mai fi taximetrist, dacă nu m-aș risca.

— Și te încumeți tu să adăpostești în creier un secret, după care, poate, nu vei mai fi primit nici între oameni, nici între duhuri?

— Mă doare în carici. Dacă nu mă primesc ei, or să mă primească nevestele lor... Dar ia stai un pic.

— Ce-i?

— În ce cotlon de București poruncește Măria Ta să te transport?

— Tu unde crezi?

— Bineînțeles că tot la Curtea ta Domnească, instaurată în casele profesoarei Maria Nicolici și situată în strada Perone, numărul 333.

— Tu ești un vrăjitor, măi omul volanului.

— Acum furnizează-mi-l pe secretul tău, Șeful Miraculos. Să nu mai cobori viu de pe banchetă, dacă nu mi-l dezvălui complet pe secretul tău.

Taximetristul sprintează, chiar în acest moment, prin dreptul unui aeroport mai mic, purtând numele de Aeroportul Băneasa.

Duhurile rele planează doar cu câteva palme mai jos decât linia norilor.

Neconținut, puzderia de duhuri răsculate împotriva lui Yahweh, Dumnezeu, bătăioase și puse pe distrugere, se înfățișează acum pentru a-și prezenta atașamentul Comandantului acestei lumi, Has Satan, cel care călătorește în taximetrul bălțat de dedesubt, condus de șoferul Țaca Genel.

Așteptând ca atenția lui Has Satan să fulgere și asupra lor, aceste duhuri demonice, masate la o coadă gigantică, când și când își iau avânt, se lasă să alunece pe tamburii de vânt, se depărtează 20, 30 de kilometri de acest cartier mărginaș al Capitalei, apoi cotesc brusc și se înapoiază, nervoase precum niște rechini, deasupra zonei Băneasa.

De când s-a deșteptat în urmă cu 15 minute, Genel și-a pierdut darul de a vedea cu ochii lui vizibile entitățile nevăzute. Solzii eterici i-au fost montați din nou, precum niște obloane, în arcadele globilor oculari și a redevenit orb ca o cârțiță față de lumea spirituală, care continuă, desigur, să-l înconjoare precum un nor de musculițe.